

Cauza C-53/96

Hermès International împotriva FHT Marketing Choice BV

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare,
formulată de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam)
„Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului – Acordul TRIPs
Articolul 177 din tratat – Competența Curții –
Articolul 50 din Acordul TRIPs – Măsuri provizorii”

HOTĂRÂREA CURȚII

din 16.iunie 1998

În cauza C-53/96,

având ca obiect o cerere adresată Curții în temeiul articolului 177 din Tratatul CE de către Arrondissementsrechtbank te Amsterdam de pronunțare, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

Hermès International (societate în comandită pe acțiuni)

și

FHT Marketing Choice BV

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 50 alineatul (6) din Acordul privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală care figurează în anexa 1C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, aprobat în numele Comunității, referitor la domeniile de competența sa din Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 (JO L 336, p. 1),

CURTEA,

compusă din domnii G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, C. Gulmann, H. Ragnemalm și M. Wathelet, președinți de cameră, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward (raportor), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann și L. Sevón, judecători,

avocat general: domnul G. Tesauro,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator,

având în vedere observațiile scrise prezentate:

– pentru Hermès International (societate în comandită pe acțiuni) de către L. van Bunnem, avocat în Baroul din Bruxelles,

– pentru guvernul olandez, de domnul A. Bos, consilier juridic în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent,

– pentru guvernul francez, de doamna C. de Salins, director adjunct la Direcția Juridică a Ministerului Afacerilor Externe, și de către domnul G. Mignot, secretar al Afacerilor Externe în aceeași direcție, în calitate de agenți,

– pentru Guvernul Regatului Unit, de doamna S. Ridley, de la Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent,

– pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii P. J. Kuyper, consilier juridic, și de B.J. Drijber, membru al serviciului juridic, în calitate de agenți,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale societății Hermès International (societate în comandită pe acțiuni), reprezentată de L. van Bunnem, ale guvernului olandez, reprezentat de domnul M. Fierstra, consilier juridic adjunct la Ministerul Afacerilor Externe, în calitate de agent, ale guvernului francez reprezentat de domnul G. Mignot, ale Guvernului Regatului Unit, reprezentat de domnul J. Collins, Assistant Treasury Solicitor, în calitate de agent, asistat de domnul R. Plender QC, ale Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnul G. Houttuin, membru al serviciului juridic, în calitate de agent, și ale Comisiei, reprezentată de domnii P. J. Kuyper și B. J. Drijber, în ședința din 27 mai 1997,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 13 noiembrie 1997,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin Decizia din 1 februarie 1996, primită la Curte la 22 februarie 1996, Arrondissementsrechtbank te Amsterdam a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, o întrebare preliminară referitoare la interpretarea articolului 50 alineatul (6) din Acordul privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală (denumit în continuare „Acordul TRIPS”) care figurează în anexa 1C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (denumit în continuare „Acordul OMC”), aprobat în numele Comunității

referitor la domeniile de competență sa din Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 (JO L 336, p. 1).

- 2 Această întrebare a fost adresată în cadrul unui litigiu între Hermès International, societate în comandită pe acțiuni, de naționalitate franceză, (denumită în continuare „Hermès”), și FHT Marketing Choice BV (denumită în continuare „FHT”), societate de naționalitate olandeză, cu privire la drepturile de marcă al căror titular este Hermès .

Cadru juridic ,

- 3 Articolul 99 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994 L 11, p. 1), intitulat „Măsuri provizorii și conservatorii” prevede:

„Pot fi solicitate autorităților judiciare, inclusiv instanțelor competente în domeniul mărcilor comunitare, ale statului respectiv, chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a unui alt stat membru are competență pentru a cunoaște fondul, măsurile provizorii și conservatorii prevăzute de legislația unui stat membru în ceea ce privește o marcă națională, în cazul unei mărci comunitare sau a unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare.”

- 4 În conformitate cu articolul său 143 alineatul (1), prezentul regulament a intrat în vigoare după 60 de zile de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*. Publicat la 14 ianuarie 1994, regulamentul a intrat, prin urmare, în vigoare la 15 martie 1994.

- 5 Articolul 1 din Decizia 94/800 prevede:

„Se aprobă în numele Comunității Europene, cu privire la părțile care țin de competența acesteia, următoarele acorduri și acte multilaterale:

– Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, precum și acordurile care figurează în anexele 1, 2 și 3 la acest acord. »

- 6 Articolul 50 din Acordul TRIPs prevede:

„1. Autoritățile judiciare vor fi abilitate să solicite adoptarea de măsuri provizorii rapide și eficiente:

a) pentru a împiedica comiterea unui act care să aducă atingere unui drept de proprietate intelectuală și în special pentru a împiedica introducerea în circuitele comerciale care țin de competențele lor, a mărfurilor, inclusiv a mărfurilor importate imediat după vămuirea acestora;

b) pentru a păstra dovezile pertinente referitoare la presupusa încălcare.

2. Autoritățile judiciare vor fi abilitate să adopte măsuri provizorii fără ascultarea celeilalte părți în cazurile în care va fi necesar, în special atunci când orice întârziere poate cauza un prejudiciu ireparabil deținătorului dreptului sau atunci când există un risc de distrugere a dovezilor, care poate fi demonstrat .

3. Autoritățile judiciare vor fi abilitate să solicite reclamantului să le furnizeze orice dovadă accesibilă în mod rezonabil pentru a obține cu o certitudine suficientă convingerea că acesta este deținătorul dreptului și că i s-a adus atingere unui drept sau că această atingere este iminentă și să îi solicite constituirea unei cauțiuni sau garanții echivalente, suficiente pentru protejarea pârâtului și prevenirea abuzului.

4. În cazul în care măsurile provizorii au fost adoptate fără ascultarea celeilalte părți, părțile afectate vor fi anunțate cu privire la aceasta, fără întârziere, cel târziu după executarea măsurilor. La cererea pârâtului, se va efectua o revizuire, inclusiv a dreptului de a fi audiat, cu scopul de a decide, într-un termen rezonabil de la notificarea măsurilor, dacă acestea vor fi modificate, abrogate sau confirmate.

...

6. Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (4), măsurile provizorii adoptate pe baza alineatelor (1) și (2) vor fi abrogate sau vor înceta să producă efecte în alt mod, la cererea pârâtului, în cazul în care nu se inițiază o procedură care conduce la o decizie cu privire la fond într-un termen rezonabil care va fi stabilit de autoritatea judiciară care a adoptat aceste măsuri atunci când legislația unui membru o permite sau, în absența unei astfel de decizii, într-un termen care nu trebuie să depășească 20 de zile lucrătoare sau 31 de zile calendaristice, în cazul în care termenul respectiv este mai lung.

... „

7 Actul final care reia rezultatele negocierilor comerciale multilaterale ale Rundei Uruguay (denumit în continuare „actul final”) și, sub rezerva încheierii, Acordul OMC au fost semnate la Marrakech, la 15 aprilie 1994, de către reprezentanții Comunității și ai statelor membre.

8 Articolul 289 alineatul (1) din Codul olandez de procedură civilă (denumit în continuare „codul”) prevede:

„În toate cauzele în care, ținând seama de interesele părților, se impune o măsură provizorie imediată, din motive de urgență, cererea poate fi depusă la o ședință pe care președintele o va ține în acest scop în zilele lucrătoare pe care o va stabili în acest sens.”

9 În această situație, articolul 290 alineatul (2) din cod prevede că părțile pot să se înfățișeze de bună voie în fața președintelui, pentru adoptarea de măsuri provizorii prin ordonanță președințială, reclamantul trebuind să fie reprezentat la ședință de un avocat, în vreme ce pârâtul poate să se înfățișeze personal sau să fie reprezentat de un avocat

10 Conform articolului 292 din cod, măsura de urgență adoptată de președinte nu antepunută analizarea fondului acțiunii principale.

11 În cele din urmă, în temeiul articolului 295 din cod, orice acțiune împotriva deciziei provizorii poate fi depusă în fața Gerechtshof în două săptămâni de la pronunțarea acesteia.

Acțiunea principală

- 12 Hermès este, în temeiul înregistrărilor internaționale R 96 756 și R 199 735 care desemnează Beneluxul, titularul mărcii „Hermès”, precum și al mărcii și simbolului „Hermès”.
- 13 Hermès aplică aceste mărci în special pe cravatele pe care le comercializează printr-un sistem de distribuție selectivă. În Țările de Jos, cravatele „Hermès” sunt comercializate de societatea Galerie & Faïence BV și de boutique le Duc, cu sediul în Scheveningen și respectiv Zeist.
- 14 La 21 decembrie 1995, Hermès, estimând că FHT comercializa copii ale acestor cravate, a pus sechestru, cu autorizația președintelui Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, pe 10 cravate deținute de însăși FHT și a inițiat o poprire asiguratorie a 453 cravate deținute de societatea PTT Post BV, controlată de FHT.
- 15 Prin actul din 2 ianuarie 1996, Hermès a sesizat apoi președintele Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, în cadrul unei proceduri a ordonanței președințiale, pentru ca acesta să îi ordone societății FHT să pună capăt încălcării drepturilor de autor și de marcă, ale căror titulară este. Hermès a solicitat, de asemenea, să fie luate toate măsurile necesare pentru ca încălcarea să înceteze definitiv.
- 16 În decizia sa de trimitere, președintele Arrondissementsrechtbank te Amsterdam a hotărât că ipoteza conform căreia cravatele pe care s-a pus sechestru la cererea societății Hermès erau contrafăcute era plauzibilă și că FHT nu putea să susțină că acționase cu bună credință. Prin urmare, acesta a acceptat cererea societății Hermès și i-a ordonat societății FHT să înceteze de îndată și pe viitor orice atingere a drepturilor exclusive de autor și de marcă ale societății Hermès.
- 17 În cadrul aceleiași acțiuni, Hermès i-a solicitat, de asemenea, președintelui Arrondissementsrechtbank te Amsterdam de a stabili, pe de o parte, un termen de trei luni pentru introducerea de către FHT a unei cereri de abrogare a acestor măsuri provizorii în temeiul articolului 50 alineatul (6), de la data comunicării hotărârii prin ordonanță președințială și, pe de altă parte, un termen de paisprezece zile pentru ca Hermès să deschidă o procedură pe fond de la data posibilei introduceri a unei astfel de proceduri de către FHT.
- 18 Președintele Arrondissementsrechtbank te Amsterdam estimează că această ultimă cerere nu poate fi acceptată, având în vedere că articolul 50 alineatul (6) din Acordul TRIPs nu impune nici o limită de timp privind dreptul pârâtului de a solicita abrogarea măsurilor provizorii. Acesta consideră că scopul dispoziției în cauză este, dimpotrivă, de a permite pârâtului să solicite, în orice moment până la pronunțarea hotărârii de fond, revocarea unei măsuri provizorii. Prin urmare, perioada prevăzută în dispoziția respectivă pentru deschiderea procedurii de fond nu putea fi stabilită în funcție de un termen impus pârâtului pentru introducerea cererii de abrogare.
- 19 Cu toate acestea, președintele Arrondissementsrechtbank te Amsterdam nu este hotărât dacă este necesar să-i impună societății Hermès un termen pentru deschiderea unei proceduri de fond. O astfel de obligație s-ar impune în cazul în care măsura ordonată în cadrul procedurii ordonanței președințiale în cauză ar constitui o „măsură provizorie” în sensul articolului 50 din Acordul TRIPs.
- 20 În această privință, instanța de trimitere afirmă că, în cadrul procedurii *ordonanței președințiale*, astfel cum este reglementată de legea olandeză, atunci când partea adversă este citată, părțile au dreptul să fie audiate și judecătorul procedurii *ordonanței președințiale* face

o evaluare a fondului cauzei, pe care o enunță într-o hotărâre scrisă motivată și împotriva căreia poate fi introdusă o acțiune. În plus, deși părțile au ulterior dreptul de a iniția o procedură de fond, acestea acceptă, de obicei, hotărârea din cadrul procedurii ordonanței președințiale în domeniile care intră sub incidența Acordului TRIPs.

- 21 În aceste condiții, instanța națională a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„O decizie provizorie, precum cea care este, de exemplu, avută în vedere la articolele 289 și următoarele din Codul de procedură civilă, care permite să i se solicite președintelui instanței o decizie imediat aplicabilă, intră sub incidența noțiunii de măsură provizorie în sensul articolului 50 din Acordul privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală?”

Cu privire la competența Curții

- 22 Guvernul olandez, francez și cel al Regatului Unit au susținut că nu era de competența Curții să răspundă la această întrebare.
- 23 În această privință, acestea fac trimitere la considerentul 104 din Avizul 1/94, din 15 noiembrie 1994 (Rec. p. 1-5267), în care Curtea a considerat că dispozițiile Acordului TRIPs referitoare la „mijloacele pentru asigurarea respectării proprietății intelectuale”, precum articolul 50, sunt, în principal, de competența statelor membre și nu de cea a Comunității, pe motiv că, la data pronunțării acestui aviz, Comunitatea nu își exercitase competența sa internă în acest domeniu – cu excepția Regulamentului (CEE) nr. 3842/86 al Consiliului, din 1 decembrie 1986, de stabilire a măsurilor de interzicere a punerii în liberă circulație a mărfurilor contrafăcute (JO L 357, p. 1). Conform guvernului olandez, francez și cel al Regatului Unit, întrucât Comunitatea nu a mai adoptat alte măsuri de armonizare în domeniul în cauză, articolul 50 din Acordul TRIPs nu intră în sfera de aplicare a dreptului comunitar și, prin urmare, Curtea nu are competența să-l interpreteze.
- 24 Cu toate acestea, este necesar să se observe că Acordul OMC a fost încheiat de Comunitate și ratificat de statele sale membre, fără ca respectivele lor obligații față de celelalte părți contractante să fi fost repartizate între ele.
- 25 Fără să fie necesar să se stabilească întinderea obligațiilor pe care Comunitatea și le-a asumat la încheierea acordului, ar trebui, de asemenea, să se observe că, la 15 aprilie 1994, la semnarea actului final și a Acordului OMC de către Comunitate și statele sale membre, Regulamentul nr. 40/94 era în vigoare de o lună.
- 26 Apoi, în Acordul TRIPs, articolul 50 alineatul (1) prevede că autoritățile judiciare ale părților contractante sunt abilitate să ordone adoptarea de „măsuri provizorii” pentru protejarea intereselor deținătorilor drepturilor de marcă conferite de legislația părților respective. Acest articol prevede diverse regulamente de procedură aplicabile acțiunilor care vizează adoptarea unor astfel de măsuri.
- 27 În temeiul articolului 99 din Regulamentul nr. 40/94, drepturile care decurg din marca comunitară pot fi protejate prin adoptarea de „măsuri provizorii și asiguratorii”

- 28 Este adevărat că măsurile prevăzute de această ultimă dispoziție, precum și regulamentele de procedură referitoare la aceasta sunt cele prevăzute de legea națională a statului membru în cauză în ceea ce privește marca națională. Cu toate acestea, întrucât Comunitatea este parte la Acordul TRIPs și având în vedere că acest acord privește marca comunitară, autoritățile judiciare vizate la articolul 99 din Regulamentul nr. 40/94, atunci când li se cere să aplice normele naționale pentru a ordona măsuri provizorii pentru protejarea drepturilor care decurg dintr-o marcă comunitară, sunt obligate să facă acest lucru, în măsura posibilului, ținând seama de text și de finalitatea articolului 50 din Acordul TRIPs (a se vedea, prin analogie, Hotărârile din 24 noiembrie 1992, Poulsen și Diva Navigation, C-286/90, Rec. p. 1-6019, considerentul 9, și din 10 septembrie 1996, Comisia/Germania, C-61/94, Rec. p. 1-3989, considerentul 52).
- 29 Rezultă că, în orice caz, Curtea are competența de a interpreta articolul 50 din Acordul TRIPs.
- 30 Nu se poate contesta faptul că litigiul din acțiunea principală are ca obiect mărcile ale căror înregistrări internaționale desemnează Beneluxul.
- 31 Pe de o parte, numai instanța națională sesizată cu privire la litigiu, care trebuie să își asume responsabilitatea deciziei judiciare de a interveni, are competența de a aprecia în special necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să își pronunțe hotărârea. În consecință, având în vedere că întrebarea adresată se referă la o dispoziție care ține de competența sa de interpretare, Curtea este, în principiu, obligată să hotărască (a se vedea, în acest sens, Hotărârile din 18 octombrie 1990, Dzodzi, C-297/88 și C-197/89, Rec. p. 1-3763, considerentele 34 și 35, și din 8 noiembrie 1990, Gmurzynska-Bscher, C-231/89, Rec. p. 1-4003, considerentele 19 și 20).
- 32 Pe de altă parte, atunci când o dispoziție se poate aplica la fel de bine atât în situații care intră sub incidența dreptului național, cât și în cele care țin de dreptul comunitar, există un interes comunitar clar în ceea ce privește faptul că, pentru a evita viitoarele divergențe de interpretare, această dispoziție primește o interpretare uniformă, indiferent de condițiile în care aceasta trebuie să fie aplicată (a se vedea, în acest sens, Hotărârile din 17 iulie 1997, Giloy, C-130/95, Rec. p. 1-4291, considerentul 28, și Leur-Bloem, C-28/95, Rec. p. 1-4161, considerentul 34). În speță, astfel cum s-a subliniat la considerentul 28 menționat anterior, articolul 50 din Acordul TRIPs se aplică atât mărcilor comunitare, cât și mărcilor naționale.
- 33 În consecință, Curtea este competentă să răspundă la întrebarea adresată.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 34 Prin întrebarea sa, instanța națională dorește să clarifice dacă trebuie considerată drept o „măsură provizorie”, în sensul articolului 50 din Acordul TRIPs, o măsură al cărei scop este să pună capăt încălcărilor pretinse ale unui drept de marcă și care este adoptată în cadrul unei proceduri caracterizate de următoarele elemente:
- măsura este calificată, în temeiul dreptului național, drept „o măsură provizorie imediată”, iar adoptarea sa trebuie să se impună „din motive de urgență”,
  - partea adversă este citată și, dacă aceasta se înfățișează, este audiată,

– decizia cu privire la adoptarea măsurii este motivată în scris, în urma unei evaluări a fondului cauzei, efectuate de judecătorul care emite ordonanța președințială,

– această decizie poate face obiectul procedurii de apel,

– deși părțile mai pot iniția o procedură pe fond, hotărârea este foarte adesea acceptată de către părți ca o soluție „definitivă” a litigiului lor.

35 Cu titlu preliminar, trebuie subliniat că, deși s-a făcut schimb de argumente cu privire la problema efectului direct al articolului 50 din Acordul TRIPs, Curții nu i se solicită să hotărască cu privire la acest aspect, ci doar să răspundă la întrebarea de interpretare care i-a fost adresată de instanța națională, pentru ca aceasta din urmă să fie în măsură să interpreteze regulamentele de procedură olandeze, ținând seama de dispozițiile articolului respectiv.

36 În conformitate cu alineatul (1) al articolului 50 din Acordul TRIPs, acesta vizează în special măsuri „rapide și eficiente”, care au ca scop să „împiedice comiterea unui act care aduce atingere unui drept de proprietate intelectuală”.

37 O măsură precum somația decisă de instanța de trimitere în acțiunea principală corespunde acestei definiții. De fapt, având ca obiect încetarea unei încălcări a drepturilor unei mărci, aceasta este în mod expres calificată, în temeiul dreptului național, drept „măsură provizorie imediată” și este adoptată „din motive de urgență”.

38 În plus, este clar că părțile au dreptul, indiferent dacă îl utilizează sau nu, să inițieze, ca urmare a adoptării măsurii în cauză, o procedură pe fond astfel încât această măsură să nu fie considerată ca fiind definitivă din punct de vedere juridic.

39 Concluzia conform căreia o măsură precum somația decisă de instanța de trimitere constituie o „măsură provizorie” în sensul articolului 50 din Acordul TRIPs nu poate fi reconsiderată cu privire la celelalte elemente care caracterizează somația.

40 În primul rând, fiind vorba de faptul că partea adversă este citată și poate fi audiată, este necesar să se constate că articolul 50 alineatul (2) din Acordul TRIPs prevede posibilitatea ca, „în cazul în care va fi necesar”, să se stabilească măsuri provizorii „fără ascultarea celeilalte părți” și că alineatul (4) al articolului respectiv să stabilească proceduri speciale în acest sens. Dacă aceste dispoziții permit, în cazul în care este necesar, adoptarea măsurilor provizorii fără ascultarea celeilalte părți, acest lucru nu înseamnă că numai măsurile adoptate astfel pot fi calificate drept provizorii în sensul articolului 50 din Acordul TRIPs. Din respectivele dispoziții reiese că, în toate celelalte cazuri, măsurile provizorii sunt adoptate respectând procedura contradictorie.

41 În al doilea rând, faptul că decizia instanței care emite ordonanța președințială este motivată în scris nu împiedică calificarea deciziei respective drept „măsură provizorie” în sensul articolului 50 din Acordul TRIPs, având în vedere că dispoziția în cauză nu cuprinde nici o normă referitoare la forma deciziei care conține o astfel de măsură.

42 În al treilea rând, nimic din redactarea textului articolului 50 din Acordul TRIPs nu indică faptul că măsurile vizate de articolul respectiv trebuie să fie adoptate fără ca instanța care emite ordonanța președințială să evalueze aspectele importante ale litigiului. Dimpotrivă, alineatul (3) al acestei dispoziții, conform căruia autoritățile judiciare trebuie să fie abilitate să îi ceară reclamantului să furnizeze dovezi care pot demonstra, cu o certitudine suficientă, că i

s-a adus atingere dreptului său, sau că această atingere este iminentă, implică faptul că „măsurile provizorii” rezultă, cel puțin într-o anumită măsură, dintr-o astfel de evaluare.

43 În al patrulea rând, în ceea ce privește faptul că se poate introduce o acțiune împotriva unei măsuri precum cea în cauză din acțiunea principală, e necesar să se constate că, dacă articolul 50 alineatul (4) din Acordul TRIPs prevede în mod expres posibilitatea de intenta o acțiune de „revizuire” atunci când măsura provizorie a fost adoptată fără ascultarea celeilalte părți, nici o dispoziție din acest articol nu exclude ca, în general, „măsurile provizorii” să poată face obiectul unei proceduri de apel.

44 În cele din urmă, dorința eventuală a părților de a accepta hotărârea prin ordonanță președințială ca o soluție „definitivă” a litigiului lor nu poate schimba caracterul juridic al unei măsuri calificate drept „provizorie” în sensul articolului 50 din Acordul TRIPs.

45 Prin urmare, răspunsul la întrebarea adresată trebuie să fie că este considerată „măsură provizorie”, în sensul articolului 50 din Acordul TRIPs, o măsură al cărei scop este de a pune capăt încălcărilor prezumtive ale unui drept de marcă și care este adoptată în cadrul unei proceduri caracterizate de următoarele elemente:

– măsura este calificată, în temeiul dreptului național, drept „o măsură provizorie imediată”, iar adoptarea sa trebuie să se impună „din motive de urgență”,

– partea adversă este citată și, dacă aceasta se înfățișează, este audiată,

– decizia cu privire la adoptarea măsurii este motivată în scris, în urma unei evaluări a fondului cauzei, efectuate de judecătorul care emite ordonanța președințială,

– această decizie poate face obiectul unei proceduri de apel și,

– deși părțile mai pot iniția o procedură pe fond, hotărârea este foarte adesea acceptată de către părți ca o soluție „definitivă” a litigiului lor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Cheltuielile efectuate de către guvernul olandez, francez și de cel al Regatului Unit, precum și de către Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebarea care i-a fost adresată de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, prin Decizia din 1 februarie 1996, declară și hotărăște:

Se consideră drept „măsură provizorie”, în sensul articolului 50 din Acordul privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală care figurează în anexa 1C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, aprobat în numele Comunității referitor la domeniile de competența sa din Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994, o măsură al cărei scop este de a pune capăt încălcărilor prezumtive ale unui drept de marcă și care este adoptată în cadrul unei proceduri caracterizate de următoarele elemente

- măsura este calificată, în temeiul dreptului național, drept „o măsură provizorie imediată”, iar adoptarea sa trebuie să se impună „din motive de urgență”,
- partea adversă este citată și, dacă aceasta se înfățișează, este audiată,
- decizia cu privire la adoptarea măsurii este motivată în scris, în urma unei evaluări a fondului cauzei, realizate de judecătorul care emite ordonanța președințială,
- această decizie poate face obiectul unei proceduri de apel și,
- deși părțile mai pot iniția o procedură pe fond, hotărârea este foarte adesea acceptată de către părți ca o soluție „definitivă” a litigiului lor.

Rodriguez Iglesias

Gulmann

Ragnemalm

Wathelet

Mancini

Moitinho de Almeida

Kapteyn

Murray

Edward

Puissochet

Hirsch

Jann

Sevón

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 16 iunie 1998.

Grefier

Președinte

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias